

РЕШЕНИЕ

№ 1545

гр. Варна, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Славова

при участието на секретаря Маргарита П. Стефанова
като разгледа докладваното от Албена Славова Административно
наказателно дело № 20223110200615 по описа за 2022 година

УСТАНОВИ:

Производството е образувано по жалба на И. И. Е. против НП № ВН-39-01/10.01.2022 г. на Началника на РДНСК – Варна, с което на основание чл. 233 от ЗУТ му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200/двеста/ лева за нарушение на чл. 8 т. 1 предл. 2 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България.

В депозираната жалба се твърди, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. Оспорва се и посочената в НП фактическа обстановка. Излага се твърдение, че АУАН е съставен в отсъствието на въззивника в нарушение на чл. 40 ал.1 от ЗАНН, с което е ограничено правото му на защита. Излага се становище, че от съдържанието на НП и АУАН не става ясно в какво качество е наложена глобата на въззивника, а именно – в качеството му на физическо лице, като експерт или

като управител на „***“ЕООД, съотв. не е посочено ЕГН на възз. Е., като не са посочени и смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, въз основа на които е определен съответния размер на наказанието. Твърди се, че е нарушена нормата на чл. 52 ал.4 от ЗАНН, доколкото не е извършено разследване на спорните обстоятелства като не е обсъдено реално и подадено срещу акта възражение. Сочи се, че въззивникът не е уведомен по предвидения в закона ред за участието му като привлечен специалист при провеждането на ДПК. Навеждат се доводи, че от заповедта за съставяне на ДПК не е ясно жалбоподателят в какво качество е привлечен като член на комисията – като физическо лице – специалист или като управител на „***“ЕООД. Излага се становище, че спрямо възз. Е. цитираната заповед не е породила целения правен ефект, тъй като същият не е следвало да бъде включен в държавната приемателна комисия като неин член, доколкото е привлечен като външен експерт, а съгласно нормата на чл. 7 ал.4 от Наредбата външните експерти не се включват в състава на ДПК. Оспорва се фактът, че на 14.12.2021 г. е съставен протокол обр. 16, както и че на тази дата жалбоподателят е уведомен за своите права и задължения. Твърди се, че именно с оглед гореизложените съображения, възз. Е. е отказал да подпише АУАН. С оглед липсата на вредни последици от описаното в НП деяние, се сочи, че същото е маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Искане се НП да бъде отменено, а при условията на евентуалност – да бъде изменено, като санкцията бъде определена в минимален размер.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д., който в съдебно заседание поддържа жалбата с наведените в нея основания. В заседание по същество пледира НП да бъде отменено, а при условията на евентуалност да бъде изменено с оглед изложените в жалбата доводи. Излага се становище, че по делото е успешно проведено оспорването на датата на съставяне на констативния протокол от 14.12.2021 г., като тази недостоверност според процесуалния представител на въззивника, се установява от самите книжа по делото, доколкото констативният протокол е написан на гърба на протокола от 15.12.2021 г., с оглед на което е нелогично да се твърди, че двата протокола са съставени на различни дати. Посочените изводи според повереника на въззивника, следват и от показанията на свид. Е.. Навеждат се твърдения, че не е безспорно установено, че въззивникът е бил поканен да присъства на заседанието на

държавната приемателна комисия в качеството му на член на същата, като не са представени и документи в качеството му на какъв специалист е привлечен същия, доколкото допълнително привлечените членове не се явяват членове на ДПК. Иска се да бъдат присъдени в полза на въззивника и сторените от същия разноси в хода на съдебното производство.

Въззиваемата страна, редовно уведомена изпраща представител – юк К., която в съдебно заседание оспорва жалбата. В заседание по същество пледира НП да бъде потвърдено. Излага становище, че задължението за запознаване на останалите членове с провежданата комисия е на управителя на надзорната фирма, а не на Председателя на ДПК. Пледира да се кредитират като достоверни показанията на актосъставителя. Предвид депозираните по делото гласни доказателства на свид. Е. се формира извод, че възз. Е. в качеството на управител е участвал и в други държавно-приемателни комисии и е бил наясно с качеството, в което е привлечен и в настоящата. Сочи се, че конкретната заповед е издадена най-вече да уточни датата, часа и мястото на провеждане на комисията за конкретния строеж, като по посочените пунктове няма неяснота. Излага се становище, че нарушението е индивидуализирано, правилно е посочена нарушената правна норма, като определената глоба е близка до законовия минимум. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В хода на съдебното производство е разпитан в качеството на свидетел актосъставителя – М. В. , на длъжност „инспектор“ в РДНСК. По искане на процесуалния представител на въззивника в качеството на свидетел е допуснат и разпитан И. Е. - баща на въззивника и служебно ангажиран в „***ЕООД в качеството на технически ръководител. Приобщени са към материалите по делото материалите по АНП, както и писмо с изх. № ДК-06-ВН-1860-00-798/02.09.2022 г. на РДНСК, заверено копие на Заповед № ДК-08-ВН-325/03.12.2021 г. на Началника на РДНСК – Варна и разписка за уведомяване, разписана от В.М..

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следната фактическа обстановка:

В РДНСК – Варна е постъпило искане с вх. № ДК-06-ВН-1860-04-447/18.11.2011 г. от възложителя на строеж: Уличен водопровод ПЕВП ф110 с дължина 62,50м, между ос.т.121 и ос.т. 124, през ос.т. 122 и ос.т. 123, кв. 176

по плана на СО“Ваялар“, гр. Варна с възложител Община – Варна, и лице, упражняващо строителен надзор „Юнион Билдинг – 2018“ООД, гр. Варна.

Въз основа на тристранен договор с рег. № Д190016223ВН от 28.08.2019 г. „***“ЕООД – Варна било ангажирано с извършване на строително монтажни работи в изпълнение на процесния строеж.

Със Заповед № ДК-08-ВН-325/03.12.2021 г. на Началника на РДНСК – Варна била назначена държавна приемателна комисия за посочения строеж с председател – актосъставителя М. В., на длъжност „инспектор“ в РДНСК – Варна и членове : за възложителят на строежа Община – Варна – Кмета на Община – Варна; за лицето упражняващо строителен надзор „Юнион Билдинг -2018“ООД, гр. Варна - Д. В. и В.М. – управители на същото; представители на специализираните контролни органи, а именно – комисар Т.Т. като Директор на РД“ПБЗН“ – гр. Варна и д-р Д.С. М. като Директор на РЗИ- Варна; допълнително привлечени специалисти – инж. П.Г. като Директор на ИИБ при Община – Варна, възз. И. Е. като управител на „***“ЕООД – Варна, в качеството на строител и В.Д.В. – като управител на „ВИК Варна“ООД, гр. Варна, в качеството на експлоатационно дружество и инж. И. Стоименов в качеството на проектант по част „ВиК“. Със заповедта е възложено на 14.12.2021 г., от 11 часа да се проведе събрание на държавната приемателна комисия, което да се проведе на местостроежа, съотв. комисията да приключи работата си до десет работни дни с предложение за издаване на разрешение за ползване на строежа или с предложение за отказ за издаване на разрешението за ползване.

На 14.12.2021 г. на местостроежа се е провело събрание на комисията, на което присъствал и възз. Е.. Същият изложил твърдения, че има неизяснени обстоятелства, които следва да се установят преди вземане на решение за въвеждане на обекта в експлоатация, като впоследствие напуснал местостроежа. Съставен бил протокол за установяване на годността за ползване на строежа, в който Е. не положил подпис. Впоследствие бил съставен протокол с посочена дата 14.12.2021 г. , подписан от председателя на ДПК – свид. М. В. и представляващия дружеството, осъществяващо строителен надзор – В.М., в който било отразено, че възз. И. Е. е отказал да подпише протокол обр. 16 и да представи становище за въвеждане в експлоатация на строежа, съотв. посочил като причина за отказа си неуредени

финансови отношение с „ВиК – Варна“ООД. Отражено е в съставения протокол, че на жалбоподателя е разяснена разпоредбата на чл. 8 и чл. 9 от Наредбата относно правата и задълженията на членовете на комисията.

На 15.12.2021 г. бил съставен констативен протокол от свид. В. за проведен телефонен разговор с И. Е. , в който същият е поканен да се яви за съставяне на АУАН на 17.12.2021 г. в 15.00 ч. На 17.12.2021 г. свид. В. съставила по отношение на И. Е. АУАН за нарушение на чл. 8 и чл. 9 от Наредба № 2/2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в РБ , за това, че по време на проведено на 14.12.2021 г. заседание на ДПК , назначена със Заповед № ДКІ08-ВН-325 от 03.12.2021 г. на Началника на РДНСК – Варна за строеж: Уличен водопровод ПЕВП ф110 с дължина 62,50м, между ос.т.121 и ос.т. 124, през ос.т. 122 и ос.т. 123, кв. 176 по плана на СО“Ваялар“, гр. Варна, като член на комисията е отказал да подпише съставения протокол обр. 16. , който на същата дата е предявен на И. Е. и му е връчен препис от същия срещу подпис. В депозирано възражение на 21.12.2021 г. в РДНС – Варна възз. Е. е изложил възражения срещу акта. В посоченото възражение жалбоподателят излага твърдения, че в хода на проведеното събрание е получена информация за извършване на част от строително-монтажните работи от друг строител, с оглед на което от същия е изискано представяне на съответни документи с оглед изясняване на възникналите въпроси. След като е преценил възражението като неоснователно Началникът на РДНСК съставил срещу въззивника обжалваното НП, с което на основание чл. 233 от ЗУТ на възз. Е. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл. 8 т.1 от Наредба № 2/2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в РБ.

Гореописаната фактическа обстановка се установява безспорно от събраните по делото писмени доказателства по АНП, както и от гласните доказателства и писмени доказателства приобщени към делото, които преценени в тяхната съвкупност са логически свързани и последователни, поради което съдът ги кредитира.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност, обоснованост, и справедливост на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа

обстановка направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока за обжалване от надлежна страна и е приета от съда за разглеждане.

Наказателното постановление № ВН-39-01/10.01.2022г. е издадено от компетентен орган - съгласно чл. 239 ал.1 т.2 от ЗУТ и видно от заверено копие на Заповед № РД-13-171/13.06.2019 г. на Началника на ДНСК.

АУАН е издаден от компетентно длъжностно лице, с оглед установените по делото данни за длъжността на актосъставителя и съгласно разпоредбата на чл. 238 ал.2 от ЗУТ.

Административно-наказателното производство е образувано и НП е издадено в рамките на сроковете, визирани в нормата на чл. 34 от ЗАНН.

В хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Вмененото във вина на въззивника нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Съдът не споделя доводите на въззивника, че изготвянето на акта в отсъствие на нарушителя представлява съществено процесуално нарушение. С оглед константната съдебна практика, в случаите, когато лицето е надлежно поканено за предявяване и връчване на съставения АУАН, дори съдържанието му предварително да е изписано, посоченото не ограничава правото на защита на наказания, в случай, че актът му бъде предявен, бъде му връчен препис и се гарантира възможността да се изложат възражения в същия. От събраните по делото доказателства се установява, че процедурата по връчване на процесния АУАН е спазена като в хода ѝ са гарантирани правата на жалбоподателя.

Извън категорията на процесуалните нарушения е и непосочването на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и доводи, поради които не е уважено депозираното срещу АУАН възражение. Посочените пропуски биха повлияли единствено върху обосноваването на НП, но не и на процесуалната му законосъобразност.

Не представлява съществено процесуално нарушение и непосочването на ЕГН-то на жалбоподателя, доколкото самоличността му е индивидуализирана в степен, не създаваща съмнение относно личността му, чрез други данни, а

именно – три имена и служебна ангажираност с „***“ЕООД. Не се споделят и доводите на процесуалния представител на въззивника, че от съставения АУАН и НП остава неясно в какво качество е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя. Безспорно е от съдържанието на двата документа, че се ангажира отговорността му в качеството на физическо лице, а обстоятелствата относно длъжностното му качество и връзката му с дружество „***ООД, касаят въпроси по същество на делото, които са отразени като изводи на АНО и съставителя в обстоятелствената част на АУАН и НП.

Не представлява съществено нарушение и дерогирането на нормата на чл. 52 ал.4 от ЗАНН, доколкото непровеждането на необходимото разследване на спорните обстоятелства, съгласно трайната съдебна практика, влияе единствено върху обосноваването на НП.

Като разгледа жалбата по същество, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът установи от правна страна следното:

С обжалваното НП възз. Е. е санкциониран за това, че в качеството си на длъжностно лице - член на държавна приемателна комисия /ДПК/ не е подписал Протокол за установяване на годността за ползване на строежа /Образец 16/, с което е нарушил чл. 8, т. 1 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минималните гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти /Наредбата/.

Според нормата на чл. 4, ал.1 от Наредбата, държавната приемателна комисия се назначава със заповед на началника на ДНСК или упълномощено от него лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 5 ал. 1 от Наредбата, в състава на комисията се включват възложителят или упълномощено от него лице, лицето, упражняващо строителен надзор, представители на специализираните контролни органи. В нормата на чл. 5 ал.2 от Наредбата се сочи, че съставът на ДПК се определя съобразно конкретния строеж от органа, който издава заповедта за назначаването ѝ.

Видно от нормата на чл. 7 ал.1 от Наредбата председателят е длъжен да запознае членовете на ДПК с техните права и задължения на първото

заседание. Той организира работата на ДПК. В ал. 2, 3, 4 и 5 се предвиждат конкретни правомощия на председателя на ДПК: при възникнал спор между членовете на комисията той се разрешава от председателя, който взема окончателното решение; организира подписването на протокола обр. 16 за установяване на годността за ползване на строежа от Наредба № 3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството; може да привлича със своя заповед като експерти и други специалисти извън състава на ДПК с оглед на правилното протичане на нейната работа; по предложение на председателя на ДПК органът, назначил комисията, може със заповед да изменя или допълва състава ѝ.

Съгласно разпоредбата на чл. 13 ал.1 от Наредбата, комисията е длъжна да приключи работата си с протокол обр. 16 в срока, за който е назначена.

След анализ на правната уредба, касаеща процесния казус и установените по делото факти, съдът намери, че НП се явява необосновано, доколкото не се установява, че описаното в обжалвания акт деяние е съставомерно от субективна страна. Задължението по чл. 8 ал.1 от Наредбата е адресирано към особен субект, а именно – член на ДПК, каквото качество възниква за конкретно лице въз основа на издадена по надлежен ред заповед, от конкретния началник на РДНСК. В настоящия случай, действително със Заповед № ДК-08-ВН-325/03.12.2021 г. на Началника на РДНСК – Варна, възз. Е. е назначен в качеството на член на държавната приемателна комисия на основание чл. 5 ал.2 от Наредбата, а именно - по преценка на посочения орган с оглед на конкретния строеж. В хода на съдебното производство обаче, не са събрани доказателства, установяващи, че заповедта е връчена на жалбоподателя, съотв. че същият е уведомен за нейното съдържание, с оглед на което остава недоказано, че същият е съзнавал, че за него съществува задължението по чл. 8 ал.1 от Наредбата.

Съдът не споделя доводите на процесуалния представител на въззивника, изложени в пледоарията на същия, че смисълът на издадената заповед за назначаване на членовете на комисията е да се уведомят лицата, включени в нейния състав за датата и часа на провеждане на първото ѝ събрание /доколкото законът допуска решението на комисията да се вземе след повече от едно такова/. Цитираната от юк К. функция на заповедта касае част от дължимото според закона съдържание на същата. Доколкото съгласно

цитираните по-горе разпоредби на Наредбата, именно въз основа на посочения акт се определя кръга от лица, които са включени в числения ѝ състав, за да породи същата своето правно действие по отношение на съответния член на комисията, следва същият да е запознат с нейното съдържание.

Съдът намира, че с възлагане на задължение за предаването на информацията, съдържаща се в заповедта от друг член на ДПК, не би се изпълнила дължимата роля на предявяването и връчването на заповедта на лицето, за което същата поражда правно действие. Поради изложеното като несъстоятелни бяха съобразени и доводите на представителя на АНО, че ангажимент за уведомяване на въззивника за съдържанието на заповедта е имал представляващия лицето, извършващо строителен надзор, на което е връчен препис от заповедта с поемане на такова задължение.

Неоснователни са и аргументите на юк К., че възз.Е., с оглед търговския опит в областта на строителството на дружеството, което същият представлява и предвид показанията на свид. Е. в тази връзка, е имал ясна представа за качеството, с оглед на което присъства на проведената среща на членове на комисията на 14.12.2021 г. Видно от нормата на чл. 7 ал.4 от Наредбата, освен членовете на ДПК, на заседанията на комисията е възможно са бъдат привлечени и експерти, за които не съществуват задълженията, визирани в нормата на чл. 8 от Наредбата.

Поради изложените съображения, съдът намира, че не бе установено по безспорен начин по делото, че като не е положил подпис на процесния протокол, въззивникът е съзнавал, че извършва нарушение на чл. 8 ал.1 от Наредбата.

Друг е въпросът, че според настоящия състав, случаят разкрива и признаците на маловажния случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Това е така, доколкото вследствие реализираното от въззивника бездействие не са възникнали конкретни вредни последици, в т.ч. не се е забавило административното производство, с оглед на което е предвидено задължението по чл. 8 ал.1 от Наредбата. Видно от съдържанието на издадената Заповед № ДК-08-ВН-325/03.12.2021 г., със същата е предвидено задължение за държавната приемателна комисия да приключи работата си до десет дни от първото събрание на същата, насрочено на 14.12.2021 г. , който

срок е изтекъл на 24.12.2021 г. и тъй като се касае за почивен ден, като последен ден на същия следва да се отита първия работен ден след него, а именно 27.12.2021 г. Съгласно нормата на чл. 16 ал.1 от Наредбата председателят на ДПК представя подписания протокол обр. 16 на органа, издал заповедта за назначаване на комисията, в срок до 5 работни дни след датата на последното ѝ заседание, като в настоящия случай посоченият срок би изтекъл на 01.01.2022 г., която дата е официален празник, с оглед на което срокът се явява изтекъл в първия работен ден, а именно – 04.01.2022 г. Съгласно нормата на чл. 17 ал.1 от Наредбата, началникът на ДНСК или упълномощено от него лице в срок до 5 работни дни от представянето на протокол обр. 16 на ДПК издава разрешение за ползване или отказва издаване на разрешение за ползване на строежа с мотивиран писмен отказ. Посоченият срок, считано от 04.01.2022 г. е изтекъл на 08.01.2021 г., който е почивен ден /събота/, с оглед на което крайната дата на същия се явява 10.01.2022. Видно от материалите по АНП и по-конкретно приобщеното с тях копие на Разрешение на ползване № ДК-07-ВН-04/2022 г. на Началника на РДСНК – Варна, касаещо процесния строеж, същото е издадено именно на 10.01.2022 г.

Друг е въпросът, че отказът на възз. Е. да подпише процесния протокол е бил обоснован с аргумент за неизяснени обстоятелства, свързани с извършения строеж, като конкретното им съдържание и основателност не е предмет на изясняване в настоящото производство. Съдът намира, че от събраните по делото доказателства не е възможно по безспорен начин да се установи естеството на изложените аргументи от въззивника, доколкото по делото е установено, че протоколът, удостоверяващ изявленията му е изготвен в негово отсъствие, респ. от други членове на комисията, с които същият явно е бил в противоречие относно тези факти. Същевременно показанията на свид. В. в тази посока също не се характеризират с необходимата достоверност, поради съвместяването на две процесуални качества у същата, които обуславят възможна предубеденост, а именно – актосъставител по образуваното административно-наказателно производство, от една страна, и председател на държавната приемателна комисия, във връзка с чиято дейност е ангажирана административно-наказателната отговорност на въззивника.

При преценка на маловажността на случая съдът съобрази и

обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл. 8 т. 3 от Наредбата за членовете на комисията съществува и задължението да не допускат приемане на строежа при неспазване на изискванията на нормативните актове. С оглед на изложеното, дори да се приеме, че въззивникът е съзнавал качеството си на член на държавната приемателна комисия, при наличие на конкретни възражения относно въвеждане в експлоатация на обекта преди изясняване на въпроси, които биха имали значение за преценката дали строежа е в съответствие с нормативните изисквания, отказът да изпълни задължението си по чл. 8 ал.1 от Наредбата се характеризира с по-ниска обществена опасност от други нарушения от същия вид.

Предвид изложените по-горе съображения, доколкото се установи субективна несъставомерност на реализираното от жалбоподателя деяние, съдът намира, че следва НП да бъде отменено като необосновано и в този смисъл незаконосъобразно.

С оглед направеното искане от процесуалния представител на въззивника за присъждане на сторените по делото разноски, съотв. искането на АНО за присъждане на юрисконсултско такова, съдът установи от правна страна следното:

С оглед направеното искане от процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и искането на въззивника за присъждане на адвокатско възнаграждение, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 63 ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143 ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се

възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В хода на съдебното производство е представен договор за правна помощ между въззивника и адв. Г.Г., видно от който на адвоката е заплатено възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредбата/, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно разпоредбата на чл. 7 ал.1 т.2 от Наредбата, към чиято хипотеза се отнася настоящия случай, при интерес до 1000 лв. – минималното адвокатско възнаграждение е 300 /триста/лв. С оглед на изложеното, като взе предвид приложения по делото договор за правна помощ, както и обстоятелството, че заплатеното възнаграждение е в минимален размер, съдът намери, че следва да присъди в полза на жалбоподателя сумата от 300 /триста/ лева за адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на делото, съдът констатира, че следва да остави без уважение искането на процесуалния представител на въззивника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № ВН-39-01/10.01.2022 г. на Началника на РДНСК – Варна, с което на И. И. Е. на основание чл. 233 от ЗУТ му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200/двеста/ лева за нарушение на чл. 8 т. 1 предл. 2 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България.

ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛЕН СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ да заплати на И. И. Е. сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд-Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____